

ERIN TEAGAN

MADDIE LITTLE
ȘI
FORMULA
PRIETENIEI

Traducere din engleză
de Mihaela Doagă

CORINT BOOKS

Capitolul 7

Când mă așez pe scaun în autobuz, cât mai departe cu putință de trădătoarea de soră-mea, mă izbește brusc, ca și cum m-ar fi pălit un morman de cărămizi, gândul că bunicul n-o să-mi mai facă de-acum cu mâna de la fereastra mansardei când trecem prin dreptul casei lui.

De-abia începuse vacanța de vară când bunicului i s-a făcut foarte rău și a leșinat în bucătărie. Tata a zis că organismul lui nu mai făcea față. Mama a zis că sufletul lui nu mai putea cuprinde tot dorul lui de bunica. Eu am zis că o să-i treacă și că trebuia doar să-și bea ceaiul lui negru. Dar m-am înșelat.

În fiecare dimineață de școală, el stătea în firida de lângă birou și-mi făcea cu mâna când treceam prin dreptul casei cu autobuzul școlii. De ziua mea purta un coif de petrecere. De Halloween, o mască de pisică, din aia cum poartă copiii. Mă uit de jur

împrejur prin autobuz, panicată, sperând că Brooke o să-și dea seama, poate, că vom trece prin dreptul casei bunicului și că el n-o să mai fie acolo. Dar Brooke râde cu Abby, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Și mi-a rămas un gust prea dulceag în gură de la frigănele și ghiozdanul pe care-l țin în poală mi se pare prea greu.

Depășim colțul și mă ia cu ameteală. Cum de m-a luat așa pe nepregătite treaba asta? Cum de am putut să uit așa de repede de bunicul?

Mi se pune un nod în gât când trecem pe lângă cafenea. Și apoi probabil că înaintăm cu vreo sută de kilometri la oră, pentru că am ajuns deja la terenul de tenis. Încerc să compun o procedură de operare standard în minte, încerc să recit numerele prime sau elementele din tabelul periodic. Dar nu-mi vine în minte nici măcar unul.

— Te simți bine? mă întreabă o fată așezată dincolo de culoar.

Mă șterg la nas și văd ceva roșu pe mână. Văd stropi roșii pe picior. Îmi cade ghiozdanul din poală.

— Îi curge cuiva sânge din nas aici! țipă fata la șoferiță.

Autobuzul se oprește și Brooke e lângă mine, repetând același lucru pe care-l spune și mama, întruna.

— E doar un pic de sânge. N-ai de ce să te îngrijorezi. Te ștergem noi. Nu-ți face griji.

E prima dată când îmi curge sânge pe nas de nici nu mai știu cât timp și mă străduiesc așa de tare să nu plâng de față cu toți copiii din autobuz, că mă ia durerea de cap. Brooke scoate un sul de hârtie igienică din geantă și eu pornesc cronometrul.

— Doar un pic de sânge. Nu-ți face griji, repetă.

Și pare că ținem apăsat pe nas o veșnicie. Brooke mi-a pus peste nas pachetul cu gheață din caserola cu prânzul și mi se face pielea de găină. Cineva îmi ține coada să nu-mi vină peste față.

— Am haine de schimb, mă anunță Brooke.

Probabil că începe să-i amorțească mâna, îmi spun în sinea mea. Stă în aceeași poziție de — mă uit la ceas — două sute treisprezece secunde.

— Oare ar trebui s-o sunăm pe mama? Poate că ar trebui s-o sunăm pe mama, îmi zice.

Parcă n-aș fi eu. M-a luat cu amețeală. Plutesc. Nu se poate să mi se întâmple asta. Von Willebrand e boala pe care o are Brooke. La ea e într-o formă gravă, ea sângerează prea mult. Nu eu.

Șoferița de autobuz stă pe culoar privindu-ne. Se uită la mine cum se uită toată lumea la Brooke când are un episod.

— Aveți nevoie de ceva? întreabă șoptit.

Brooke îmi ia șervețelul plin de sânge de la nas și revine rapid cu unul curat. E expertă. Eu vreau să mă întind, dar ea mă tot ridică.

— A început să încetinească, îmi spune. N-ai de ce să-ți faci griji.

Și apoi se oprește sângerarea. Mă uit la ceas: opt minute, patruzeci și trei de secunde.

— Ar trebui să mergi la asistentă, spune șoferița. Vrei o scutire?

Brooke clatină din cap.

— N-are nimic. Nu-i nevoie s-o sunați pe mama sau ceva.

Mă mângâie pe umăr.

— Dacă nu cumva vrei... Vrei s-o sunăm pe mama?

Eu mă șterg în continuare la nas.

— Nu, nu-i nevoie.

— Nu-ți face griji, spune Brooke, strângând toate șervețelele într-o pungă de plastic. Te ștergem noi.

Și apoi observ că în tot timpul ăsta autobuzul a fost oprit în dreptul casei bunicului. Mi-aș dori ca, printr-o minune, să-l văd așezat în firida de la geam, ridicându-și încurajator degetul mare, spunându-mi că totul va fi bine. Dar geamul e întunecat și nu e nimeni acolo și, deși sunt în autobuzul ăsta plin de lume, în viața mea nu m-am simțit mai mohorâtă și mai goală pe dinăuntru.

Capitolul 8

Brooke mă ajută să cobor din autobuz când ajungem în sfârșit la școală. Mă ține de cot și sporovăiește peste umăr cu Abby despre orarul lor și despre cum o să fie distruse că nu mai fac sportul împreună. Și-apoi încep să sară și să chițăie cum fac ele de obicei, pentru că s-ar putea să aibă pauza de prânz în același timp cu Dexter. Și știu că ar trebui să-mi fac griji din cauza privirilor pe care le atrag cu bluza mea plină de sânge, dar parcă mi s-a pus o pâclă pe creier.

— Nimeni nu folosește vreodată baia aia, spune Brooke după ce-am mers o oră întreagă, parcă, timp în care Abby m-a tot călcat pe picioare din spate.

Mă așez pe o băncuță sub uscătoarele de mâini și Brooke îmi dă un suc de portocale din ghiozdanul ei.

— De unde ai ăsta? o întreb.

— Trebuie să fii pregătită mereu.

Scoate o pereche de blugi și o cămașă din ghiozdan. Brooke are destule chestii la ea cât să supraviețuiască unui dezastru natural.

— Trebuie să începi să faci și tu asta. Doar nu vrei să umbli așa toată ziua, nu?

Mă ridic și mă uit în oglindă. Am fața umflată și nasul meu e mare și roșu ca o...

— Nu te uita!

Brooke mă înșfacă și mă trage la loc pe bancă.

— Așteaptă cel puțin o jumătate de oră înainte să te uiți în oglindă. Nimeni n-arată prea drăguț după ce-i curge sânge din nas.

Îmi pune un șervețel umezit pe nas, ștergând urmele, în timp ce eu iau o gură de suc cald de portocale.

— Cred că o să se sune în curând, ne anunță Abby.

— Nu mă aștepta, îi răspunde Brooke. Spune-i domnului Fitz că am probleme ca fetele.

Abby aruncă guma la gunoi și își dă cu balsam de buze.

— Îți păstrez un loc, îi spune lui Brooke. Sper să te simți mai bine, Maddie.

Și apoi auzim că se sună. Gimnaziul începe fără mine și toată lumea probabil că și-a revendicat deja locul în primul rând, și-a ascuțit creioanele preferate și a identificat deja unde sunt ieșirile de incendiu.

Mă uit sub bancă.

— Stai așa. Unde mi-e ghiozdanul?

Brooke mă prinde.

— O să-ți vină iar sângele pe nas. Nu te mai apleca așa!

Simt că-mi vine sângele în cap și mă ridic așa de repede, că răstorn suc de portocale. Hainele de schimb îmi cad grămadă din poală. Brooke înhață blugii de pe jos până să-i atingă băltoaca portocalie.

— Sunt noi, îmi spune. Au costat cam o sută de dolari.

— Mi-am lăsat ghiozdanul în autobuz.

Simt ceva cald pe nas.

— Am nevoie de ghiozdan.

Brooke îmi pune hainele în brațe.

— N-ai nevoie de ghiozdan în prima zi de școală.

Îmi dă brânci într-o cabină de toaletă.

— Îmbracă-te!

Când se închide ușa, o încui cât ai clipi, pentru că acum nu-mi mai pot reține lacrimile. Lacrimi mari și rotunde, de bebeluș, de școala primară. Duc mâna la nas și răsuflu ușurată când văd că nu e sânge. Brooke parcă ar ști că am rămas încremenită în cabina minusculă.

— Bluza, îmi spune. Ia-o pe tine!

N-am creioane, n-am ghiozdan, nu mai am nici hainele mele. Am doar boala von Willebrand.

— Dă-mi hainele murdare, îmi spune Brooke. Și șosetele.

— Șosetele nu sunt murdare.

Brooke oftează de după ușă.

— Nu poți să porți șosete groase, cum poartă mama, cu blugi strâmți.

— Nu sunt șosetele mamei, zic.

— Să nu recunoști niciodată treaba asta. Nici măcar nu e frig afară. Scoate-le!

Îmi îngheață picioarele pe gresie și mă îmbrac rapid acum, gândindu-mă la toate ciupercile care pândesc pe podeaua asta, păcat că n-am bețișoarele la mine să iau o mostră. Blugii îmi vin un pic lungi și cămașa e mult prea mulată, dar ies oricum. Brooke bate din palme.

— Ce drăguță ești!

Se apleacă și-mi sumete blugii și-apoi se ridică, bătând din nou din palme.

— Chiar îți stă drăguț așa!

Eu îmi trag nasul, netezind cămașa. Încerc să nu zâmbesc, dar Brooke arată așa de caraghios țopăind de încântare în baia asta împrăștiată de la gimnaziu, că nu mă pot abține.

Îmi întinde ghiozdanul ei pleoștit după ce își scoate din el trusa înflorată de machiaj.

— Uite. Știu ce obsedată ești ca nu cumva să nu fii pregătită și chestii de-astea. Te rog, nu te căra

toată ziua cu el. Ghiozdanele trebuie lăsate în dulăpioare. O să arăți ca o elevă de-a șasea cu el.

— Sunt o elevă de-a șasea.

— Exact.

Și, deși cam face mișto de mine, nu-mi vine să cred că Brooke mi-a dat singurul ei ghiozdan în prima zi de școală.

— Mulțam, îi spun.

— O, mai taci.

Deschide ușa care dă spre un hol pustiu.

— Hai să mergem!

Capitolul 9

Deja s-a terminat prima oră, așa că o pornesc glonț spre sala de studiu independent, pentru copiii deștepți care ar trebui să meargă la o școală particulară. Numai că în orarul meu scrie doar atât: „Studiu independent, Sala 235“.

Brooke mă conduce la scara potrivită.

— Să nu-mi murdărești cumva blugii ăia sau...

— Știu.

Mă șterg la nas. Nimic deocamdată.

— Nici cămașa, bine? Sunt...

— Știu!

Îi fac cu mâna și mă avânt în mulțimea de copii care urcă scările. Deja am ratat prima oră, n-am de gând să întârzii la studiul independent.

Când intru în sala 235, câțiva copii pe care nu-i cunosc își caută locuri. Și apoi o zăresc pe Katherine-cu-K Babcock săltând pe scaunul rotativ de la computer. Numai și numai din cauza lui

Katherine-cu-K n-am câștigat târgul de proiecte științifice anul trecut, după ce a dat cu fundul peste acvariul meu cu drosofile și l-a răsturnat pe gresie. Au mișunat drosofile prin școală tot anul după aceea.

Anul acesta o să-mi țin proiectul cât mai departe cu putință de Katherine-cu-K. Și o să câștig, pentru că, dacă nu e Elizabeth aici, probabil că sunt singurul om de știință rămas în clasa noastră.

— Hei, Madeline! mă strigă Katherine, mult prea tare. E super, nu-i așa? Că suntem în aceeași grupă la ora de studiu independent?

Profesoara scoate capul din dulapul cu rechizite.

— Găsiți-vă locurile. Vin imediat!

O ignor pe Katherine-cu-K și arunc ghiozdanul lui Brooke pe banca de două persoane aflată chiar în fața catedrei, până s-o revendice altcineva. Studiez ce mai e prin ghiozdan (acum, doar trei ambalaje de gumă și o pilă de unghii), când tocmai apare Amy Taylor. Are un ghiozdan cât un minifrigider. Se clatină în prag, aproape doborâtă de greutate, până când Katherine-cu-K sare și-o trage înăuntru.

— Mulțam, îi zice Amy, îndreptându-și bentița.

— Ce, păcatele mele, ai acolo? o întreb.

Ea dă roată și-și lasă ghiozdanul pe masa mea, agitându-se ca un gândac răsturnat până când reușește să-și elibereze brațele.

— Enciclopedii.

— E-N-C-I-C-L-O-P-E-D-I-E, recită, la volum maxim, Katherine-cu-K.

E campioană regională la concursul de pronunțat pe litere, de cinci ani încoace.

— Le împart gratuit la bibliotecă, pentru că au comandat noua ediție, ne explică Amy.

— Ce vrei să studiezi? o întreb.

Ea clatină din cap.

— Doar le citesc.

Eu și tata ne documentăm consultând jurnalele în care savanții publică diversele concluzii trase pe baza experimentelor de laborator. Ca atunci când am aflat că tofu poate afecta procesul de creștere. O informație de care mama n-a fost prea încântată.

Profesoara scoate capul din dulap și-și scrie numele pe tablă: doamna Blickman. Timothy Tangier se ține după ea, tocmai îi arată un puzzle 3D cu un tiranozaur pe care-l recunosc de la magazinul de suveniruri al muzeului. Mă întreb dacă are reducere de 10% cum avem eu și Elizabeth pentru că suntem clienți fideli.

Tocmai regret că n-am carnetul de laborator la mine ca să scriu o procedură de operare standard despre *Cum să te prezinți în mod adecvat unui profesor*, când apare ca o boare fata care era cât pe-aci să-i fure ceasul bunicului, cadoul lui de pensionare. Ce caută aici? Are impresia că asta e o grupă pentru infractori?

Ea își lasă ghiozdanul pe masa de alături și-mi face cu mâna ca și cum am fi cele mai bune prietene, zornăindu-și brățările.

— Mă mai ții minte? Riley? De la vânzarea la grămadă de ieri? Vreau să mă fac astronaut, mai știi?

Și apoi compun în minte o procedură de operare standard despre *Cum să eviți o conversație nedorită*.

Pasul 1. Adoptă o expresie foarte nedumerită. Ca și cum tocmai ai coborât din avion și ai urechile înfundate în ultimul hal.

O las să turuie mai departe despre vânzare.

Pasul 2. Mijește ochii și dă din cap ca și cum ai spune „da“ și „nu“ în același timp.

— Mă mai ții minte? mă întrebă, luminându-se la față. Da? Nu?

Și apoi mă așez pur și simplu, pentru că încep să fiu confuză de-a binelea și ceilalți elevi se uită circumspect la mine. Amy Taylor răsfoiește volumul cu litera C din enciclopedie și-mi spune ceva despre coioți, dar eu n-o bag în seamă. Nu e dreptul oricărei fete să stea îmbufnată, fără să spună nimic, pentru că are o zi proastă?

Amy și Riley vorbesc pe deasupra mea despre coioți și crape și colici, ca și cum n-aș fi aici. Mie îmi convine, pentru că cine are chef să stea de vorbă când e prins la mijloc între o puștoaică obsedată de enciclopedia și o potențială hoață cu antecedente?

Pariez că Riley nu returnează nici măcar cărțile la bibliotecă la timp.

Într-un final, doamna Blickman începe ora.

— Bun venit la ora de studiu independent, un loc pentru cei care gândesc independent și sunt dornici de aventură! Această oră vă oferă prilejul să explorați, să cercetați, să învățați! Veți avea un singur proiect. O singură notă. O singură temă.

Se așază pe catedră și se uită țintă la noi, ridicând un deget.

— Gândiți-vă la ceva ce v-ați dorit dintotdeauna să faceți — Timothy Tangier ridică mâna, dar ea clatină din cap — și asta veți face.

Dacă Elizabeth ar fi aici, am sta împreună la măsuta asta, am împărți creioanele și am face schimb de gume de șters. Ar fi la fel de oripilată ca mine că trebuie să mă plimb prin școală cu ghiozdanul aproape gol al lui Brooke și ne-am face griji pentru ghiozdanul meu cu de toate, lăsat nesupravegheat într-un autobuz gol. În schimb, stau aici cu o fată care tot scoate enciclopedii din geantă, volum cu volum, și care nici măcar nu e atentă la oră.

— Poate să fie proiectul meu să merg la Concursul Național de Pronunțat pe Litere? exclamă Katherine-cu-K.

— Păi, cursul ăsta nu te poate ajuta să ajungi la Concursul Național, dar cu siguranță poți să încerci

să te califici și să scrii despre experiența ta, îi spune doamna Blickman.

— F-A-B-U-L-O-S! declară Katherine și iar mi se face dor de Elizabeth, pentru că nimeni nici măcar nu se hlizește, nici măcar nu tresare cineva, la auzul unei asemenea manifestări.

De fapt, e posibil ca Amy să doarmă cu ochii deschiși, pentru că cine ar putea să citească zece minute în șir definiția din enciclopedie despre șacali?

— După ce vă terminați proiectul, veți scrie o lucrare semestrială despre el. Vă voi împărți un plan detaliat spre sfârșitul săptămânii. Până atunci, gândiți-vă la o temă și puneți-vă pe treabă!

Doamna Blickman se ridică și se întinde.

— Notați-vă câteva idei. Stați de vorbă cu colegul de bancă. Faceți-vă prieteni.

Mă uit la masa goală din fața mea. N-am hârtie pe care să scriu. N-am creion. Ce rost are să ai un ghiozdan dacă n-ai rechizite? Brooke are dreptate: parcă nici n-am fi rude. Teancul de cărți cu care a venit Amy se întinde pe jumătatea mea de masă și le împing la o parte, încercând să nu dărâm toată stiva. O să fie un an lung, cu Katherine-cu-K, Timothy și Amy E-N-C-I-C-L-O-P-E-D-I-E. Asta ca să n-o mai pun la socoteală pe hoață, care se zgâiește la mine acum. Mă șterg la nas. Nimic.

— Ai nevoie de o foaie? mă întreabă Riley. Eu mereu vin pregătită.

— Nu, mulțumesc.

— Un pix?

Scotocește prin geantă și scoate ceva ce aduce întotdeauna cu pixul oficial de la Tabăra Spațială pe care l-am văzut pe net.

— Țsta e...

— Mda, încuviințează. Din Tabăra Spațială. Probabil că o să interviuez un astronaut pentru proiectul meu, pentru că acum cunosc o mulțime.

Și apoi ridică mâna și își prezintă proiectul cu astronautul în fața clasei — și spune că o să se facă om de știință. Doamna Blickman declară că e minunat, dar de-abia o aud din cauza accesului meu subit de tuse. Până să-mi dau seama, toată lumea se uită la mine.

— Scuze, spun, punându-mi mâna la gură. E de la alergii.

Dar nimeni nu mă întreabă dacă vreau un pahar cu apă sau un șervețel. Sunt prea prinși cu discuțiile despre bazinele pentru astronauti, despre experimentele cu polimeri și scaunele „gravitație zero“. Ridic mâna să anunț că eu o să devin un microbiolog renumit și că tema mea este megaultrasecretă, dar se sună până să-mi dea doamna Blickman cuvântul.